

1984 - מאת ג'ורג' אורול - 2004

חלק ראשון

א

יום אפריל צח וצונן. השעונים מצלצלים שלוש-עשרה. וינסטון סמית, סנטרו תקוע לו בחזהו במאמץ להימלט מצליפות הרוח, נחפז ונכנס בדלתות-הזכוכית של "היכלי הנצחון", אך כל חפזו אינו מועיל למנוע את הרוח מלהכניס יחד אתו גם נחשול של אבק.

במבוא עומד ריח של כרוב מבושל ומחצלאות מרופטות. בקצה מתנוססת כרזה צבעונית, גדולה מדי לשיעורו של החדר, מחוברת אל הכותל בנעצים. כל-כולה אינה אלא קלסטר-פנים גדול ועצום שרחבו יותר ממטר: פנים של אדם כבן ארבעים וחמש, שפמן עבות ושחור ותארו חסון ונאוה. וינסטון פונה אל המדרגות. אין טעם לנסות לעלות במעלית. אפילו בזמנים הטובים ביותר היא פועלת רק לעתים רחוקות, ואילו עכשיו זרם החשמל מנותק בשעות היום. הרי זה חלק ממסע החסכון המשמש פתיחה ל"שבוע השנאה". שבעה גרמי-מדרגות מוליכים אל הדירה, ווינסטון, שהוא בן שלושים ותשע, ומעל לקרסולו הימני יש כיב בדליות, עולה בכבדות ונח מפעם לפעם. בכל מישורת שבראש גרם-מדרגות, מול תא המעלית, צופות מעל הכותל הפנים הגדולות שבכרזה. הרי זו אחת מאותן תמונות-דיוקן שהצייר התחכם לעשותן באופן שהעינים עוקבות אחריו בכל אשר תפנה. "האח הגדול עינו פקוחה" נאמר בכתובת שמתחתיה.

בתוך הדירה פנימה נשמע קול מדושן קורא רשימת מספרים – משהו בקשר ליצור ברזל גלמי. הקול בוקע מתוך לוחית-מתכת מוארכת. כעין ראי עמום, הקבועה בקיר הימני. סיבוב של הכפתור, והקול נחלש במקצת, אף שהמלים עודן נשמעות ברור. קולו של המכשיר (קוראים לו טֵלְסִקְרִין) אפשר להחלישו, אבל לא להפסיקו לגמרי. וינסטון ניגש אל החלון: דמות קטנה למדי, שבירה, שהסרביל הכחול – מדי-המפלגה עוד מדגיש כמה כחושה היא. שערו בהיר מאוד, פניו אדמדמים מטבעם, וסבון גס וסכיני-גילוח קהות וקרת החורף שאך זה הגיע לקצו חִברו יחד לעשות את העור קשה.

בחוץ, אף בעד שמשות החלון הסגור, נראה העולם צונן. ברחוב למטה מסחררים פרצי-רוח קטנים אבק וקרעי-נייר סלילים-סלילים; ואף שהשמש זורחת ובשמים עומד כחול עז דומה שאין בחוץ שום צבע אלא זה של הכרזות המתנוססות בכל. פניו של בעל השפם השחור מציצות מכל פינה החולשת על הרחוב. גם חזית הבית שממול יש עליה כרזה. "האח הגדול עינו פקוחה" נאמר בכתובת, ואילו העינים מציצות ממש אל תוך עיניו של וינסטון. למטה, עם פני הרחוב, מטלטלת הרוח עוד כרזה, שפינתה האחת קרועה, מנופפת אותה, מכסה ומגלה חליפות את המלה היחידה "סוצאנג". במרחקים יורד הליקופטר אל בין הגגות, משתהה רגע כשפירית ושב וניתר למעלה בטיסה תלולה. זוהי ניידת המשטרה שבאה לרחרח בחלונות. אולם סיורים אלה אינם חשובים. רק משטרת המחשבות יש לה חשיבות.

מאחורי גבו של וינסטון מפטפט והולך הקול הבוקע מן הטלסקרין על ברזל גלמי ועל תכנית שלוש-השנים התשיעית, שביצועה עלה על המצופה. הטלסקרין הוא גם משדר וגם קולט. הוא עשוי לקלוט כל קול גבוה מלחישה חרישית שיוציא וינסטון; יתר על-כן, כל עוד הוא נשאר בשדה-הראיה שלוחית-המתכת חולשת עליו, אפשר לא רק לשמוע את דבריו, אלא גם לראות אותו. בשום פנים אין לדעת אם עוקבים אחריו ברגע מסוים, באיזו תדירות, או על-פי איזו שיטה נוהגת **משטרת המחשבות** לצותת לחוט מסוים - זה ענין לניחוש גרידא. מתקבל אפילו על הדעת שהם עוקבים אחרי הכל כל הזמן. ומכל-מקום אפשר להם לצותת למכשיר שלך כל-אימת שירצו. ושומה עליך לחיות - ואתה חי, מכוח ההרגל שנעשה טבע - בהנחה ששומעים כל קול שאתה מוציא מפירך, ורואים - אלא אם כן שרוי אתה בחושך - כל תנועה שאתה עושה.

מקפיד הוא לעמוד גבו אל הטלסקרין. כך בטוח יותר: אף כי ברור לו שגם הפנית גב אין בה משום הסתרת פנים ממש. מרוחק כדי קילומטר אחד מתנשא מיניסטריין-האמת, מקום-עבודתו, גדל-מידות וצחור, מעל לנוף המפויח. הנה, מהרהר הוא במורת-רוח סתומה, הנה לפניך לונדון, העיר הראשית של פס-אוויר אלף, הלא הוא השלישי במספר אוכלוסיו בכל מחוזותיה של אוקיאניה. בכל כוחו משתדל הוא לסחוט מתוכו איזה זכרון-ילדות שיגיד לו אם אמנם היתה לונדון כזאת תמיד. האם תמיד היו בה מרחבים אלה של בתים מרקיבים מן המאה הי"ט, שקורות-עץ סומכות את צדיהם, חלונותיהם מטולאים בקרטון וגגותיהם בברזל גלי, והגדרות הרעועות של גניהם מסות לנפול לכל עבר? והמגרשים המופצצים שאבק הטיח פורח שם באויר וצמחי ערברבה משתרגים על עיי המפולת; והמקומות שבהם פינו ההפצצות שטחים גדולים יותר וקמו בהם מושבות כעורות של צריפים דומים ללולי-תרנגולות? אך ללא הועיל; נבצר ממנו לזכור; הילדות לא נותר ממנה כלום זולת שורת תמונות מוארות באור בהיר, תמונות שאין להן רקע ורובן סתומות לחלוטין.

מיניסטריין-האמת - "מיניאמת", בשיחֶדֶש ("שיחדש" היא הלשון הרשמית של אוקיאנה. דברי-הסבר בעניני מבנה ואטימולוגיה ימצא המעיין בנספח) - שונה תכלית שינוי מכל מראה העינים סביב: מבנה ענקי דמוי פירמידה עשוי מלט לבן מבהיק, מתנשא מדרגות-מדרגות עד לגובה של שלוש מאות מטרים. ממקום עמדו עוד נראות לעין ברור האותיות ההדורות הבולטות על-פני השטח הלבן, והן מצטרפות לשלוש סיסמאותיה של המפלגה:

מלחמה היא שלום
חירות היא עבדות
בערות היא כוח

מיניסטריין-האמת יש בו, כך אומרים, שלושת אלפים חדרים מעל לפני הקרקע וכמנין הזה מתחת לפני הקרקע. ברחבי לונדון פזורים עוד שלושה בנינים שוים לו בצורה ובגודל. הם בולטים לעין כל-כך בעוצם ממדיהם לעומת כל שאר בנינים, שמ"היכלי-הנצחון" אפשר לראות את ארבעתם בבת-אחת. בהם שוכנו ארבעת המיניסטריונים החולשים על כלל מנגנון הממשל: מיניסטריין-האמת, שעיסוקו בחדשות, בבידור, בחינוך ובאמנות; מיניסטריין-השלום, שעיסוקו במלחמה; מיניסטריין-האהבה, השקוד על שמירת חוק וסדר; ומיניסטריין-השפע, הממונה על עניני הכלכלה. שמותיהם, בשיחֶדֶש: "מיניאמת", "מינישלום", "מיניאהבה", ו"מינישפע".

מיניסטריין-האמת הוא המאויים שבכולם. אין בו חלונות. וינסטון לא היה מעודו בתוך מיניסטריין-האהבה, ואף לא במרחק מחצית המיל ממנו. מקום זה אי-אפשר להיכנס אליו אלא בתפקיד רשמי, ואף זאת רק לאחר שעברת מבוך של סבכי-תיל, דלתות-פלדה וקני-מקלעים חבויים. אפילו ברחובות המוליכים אל המחסומים החיצוניים משוטטים שומרים בעלי פני גורילה במדים שחורים, חמושים באלות מסוקסות.

פתאום פונה וינסטון לאחור. על פניו הוא מעלה ארשת של אופטימיות שקטה, היא היא הארשת שמן התבונה לשוות לפניך בשעה שאתה עומד מול הטלסקרין. הוא עובר את החדר וכנס למטבח הפעוט. בצאתו מן המיניסטריון בשעה זו נמצא מותר על פת-הצהרים שהוא זכאי לאכול בקנטינה, והיטב ידע כי אין במטבח דבר-אוכל זולת פרוסה עבה של לחם כהה שמן הראוי להניחה לפת-שחרית מחר. הוא מוריד מן האצטבה בקבוק נוזל חסר גוון ועליו תוית לבנה חלקה שכתוב עליה "ג'ין הנצחון". נודף ממנו ריח נתעב, שמנוני, כריח כוהל-אורז סיני. וינסטון מוזג מלוא הספל כמעט, ממתח שריריו לספוג את ההלם, ומרוקן אותו כגומע תרופה.

מיד מתכסות פניו סומק ועיניו זולגות מים. המשקה דומה לחומצה חנקנית, ולא עוד אלא שלאחר הבליעה יש לך הרגשה שחבטו על ראשך באֶלת-גומי. אבל כעבור רגע מתפוגגת הרגשת הצריבה בקרבים והעולם מתחיל לובש צורה עליזה יותר. הוא נוטל סיגריה מחפיסה מעוכה שכתוב עליה "סיגריות הנצחון", אך מתוך רשלנות מחזיק הוא אותה במאונך והטבק נושר כולו לרצפה. בסיגריה השניה מצליח הוא יותר. הוא חוזר אל חדר-המגורים ויושב אל שולחן קטן שמשמאל לטלסקרין. ממגירת השולחן הוא מוציא עט, בקבוק דיו, ומחברת עבה בעלת גב אדום וכריכה דמוית-שיש.

משום-מה נקבע הטלסקרין בחדר במקום לא רגיל. במקום שיקבעו אותו, כרגיל, בקיר האחורי, שמשם הוא חולש על כל החדר כולו, נקבע בקיר הארוך יותר, מול החלון. מצדו האחד מצויה מגרעת רדודה שבתוכה יושב וינסטון עכשיו, ושבשעה שנבנו הדירות הועידה מן הסתם להתקין בה אצטבות ספרים. בשבתו בתוך הגומחה, נשען לאחור בכוח, מצליח וינסטון להישאר מחוץ לתחום-הראיה של הטלסקרין. עדיין הוא בתחום-שמיעה של המכשיר, כמובן, אבל כל עוד יישאר במקום שבתו עכשיו לא יהיה אפשר לראותו. הגיאוגרפיה הלא-רגילה של החדר יש לה חלק בכך שעלה בדעתו דבר זה שהוא עומד לעשות עכשיו.

אולם יש חלק בכך גם למחברת שהוציא מן המגירה. מחברת יפה מאוד. הנייר הרך והחלק, שהצהיב מיושן במקצת, אין מיצרים כמותו זה למעלה מארבעים שנה. הדעת נותנת שהמחברת ישנה הרבה יותר. הוא ראה אותה בחלון-ראָה של חנות-גרוטאות עלובה ונידחת באחד הרבעים הדלים שבעיר (באיזה רובע נשמט מזכרוננו) ומיד באה עליו תשוקה עצומה שתהא קנינו. חברי המפלגה אמורים להוקיר רגליהם מסתם חנויות ("סחר בשוק החפשי", מכונה הדבר), אבל אין מקפידים על כך, משום שכמה מצרכים כגון שרוכי-נעלים וסכיני-גילוח מן הנמנע להשיגם בדרך אחרת. הוא העיף מבט חטוף על-פני הרחוב, חמק פנימה וקנה את המחברת בשני דולרים וחצי. בשעת מעשה לא היה מודע לו שחשק במחברת לתכלית מסוימת. הוא הביאה הביתה מסותרת בתיק שלו. אפילו קודם שנכתב בה דבר כבר היתה קנין שיש בו כדי להטיל דופי בבעליו.

זה מה שהוא עומד לעשות - להתחיל בכתיבת יומן. אין בכך משום הפרת חוק (כיון שאין עוד חוקים, מן הנמנע להפר חוק), אבל אילו נתפס, קרוב לודאי שענשו היה מיתה, או לפחות עשרים וחמש שנה במחנה עבודת-כפיה. וינסטון מכניס צפורן לעט ומוצץ אותה כדי לסלק את השמן. עט הוא כלי-כתיבה עתיק, שיצא כמעט מן השימוש אפילו לחתימות; ווינסטון דאג להשיגו, בגניבה ולא בלי קושי, פשוט משום הרגשה שהיתה לו כי הנייר הרך והיפה ראוי שיכתבו עליו בצפורן ממש, ולא יגרדו אותו בעט כדורי. לאמיתו של דבר אינו רגיל לכתוב ביד. פרט לפתקים קצרים מאוד מכתביים הכל לכותב-דיבור, שיטה בלתי-מתאימה לחלוטין לתכליתו עכשיו. הוא טובל את העט בדיו ומהסס רגע. רעד חולף בקרבו. עצם העברת העט על-גבי הנייר הריהי צעד מכריע. באותיות קטנות ולא-רהוטות הוא כותב:

4 באפריל 1984.

הוא נשען לאחוריו. תחושת אין-אונים גמור באה עליו. קודם-כל, אין בו כל ודאות שאכן השנה

היא שנת 1984. מן הסתם התאריך קרוב לכך, שכן הוא סמוך ובטוח כמעט שהוא בן שלושים ותשע, ולפי סברתו נולד בשנת 1944 או 1945; אבל היום מן הנמנע לדייק בתאריך כלשהו אלא בקירוב של שנה-שנתיים.

למען מי, התחיל תוהה פתאום, כותב הוא יומן זה? למען העתיד, למען מה שעוד לא נולד. רגע מרחפות מחשבותיו מסביב לתאריך המוטל בספק שעל-גבי העמוד, ולפתע הן נחבטות במלה מסוימת בשיחדש - המלה "דוחשב". רק עכשיו מתחוויר לו שיעור כבדה של המשימה שקיבל עליו. וכי יש דרך להידבר עם העתיד? מטבע הדברים לא ייתכן. או שיהיה העתיד דומה להווה, ואז יאטום אזניו משמוע, או שיהיה שונה ממנו, והמצוקה שהוא שרוי בה תיראה חסרת כל משמעות.

זמן-מה יושב הוא ועיניו בוהות אל הנייר. עכשיו בוקעת מן הטלסקרין מנגינה צבאית מחרישה אזנים. מוזר הדבר, לא זו בלבד שחסר-אונים הוא לבטא את רגשותיו, אלא אפילו אינו זוכר מה הדבר שהיה עם לבו לומר. זה שבועות הוא מכין עצמו לרגע זה, ולא עלה בדעתו כלל כי יזדקק למשהו פרט לאומץ-לב. עצם הכתיבה קלה היא. אין לו אלא להעביר אל הנייר את המונולוג הרוגש, הבלתי-פוסק, השוטף בתוך ראשו זה שנים. אולם ברגע זה חדלה אפילו נביעתו של אותו מונולוג, והוא יבש כליל. יתר על-כן, הגירוד בכיב שבורידי רגלו גבר ללא נשוא. אין הוא מעז לגרד, משום שבעשותו זאת הוא גורם תמיד דלקת. השניות חולפות בזו אחר זו; והוא כל דעתו נתונה לדף החלק שלפני עיניו, לגירוי בעור שמעל לקרסולו, לשאון המוסיקה, ולשכרון קל שהג'ין גרמו.

לפתע-פתאום הוא מתחיל כותב כרדוף על צואר. ומה שהוא מעלה על הכתב מודע לו רק במקצת. כתב-ידו, קטן וילדותי, מקפץ מעלה ומטה על העמוד, ומרגע לרגע נעשית הכתיבה מרושלת יותר:

4 באפריל 1984. אמש הלכתי לקולנוע. סרטים מלחמתיים. אחד מצוין. איך מפציצים אניה מלאה פליטים אי-שם בים התיכון. הקהל נהנה מתמונות של איש גדול ושמן שהשתדל לברוח בשחיה מהליקופטר שרדף אחריו. בהתחלה ראו אותו משתכשך לו במים כמו דג פוקנה, אחר-כך ראו אותו דרך חור-הירי של ההליקופטר, ואחר-כך היה מלא חורים והים סביבו נעשה ורוד והוא טבע במהירות כאילו המים חדרו לתוכו בעד החורים. הקהל געה בצחוק כשהוא טבע. אחר-כך ראו סירת-הצלה מלאה ילדים והליקופטר מרחף מעליה. אשה מזדקנת אחת, אולי יהודיה, ישבה בירכתים והחזיקה ילד קטן, אולי בן שלוש. הילד הקטן צרח מפחד והסתיר את פניו בין שדיה, כאילו השתדל להיחבא בתוכה והאשה חיבקה אותו וניחמה אותו אף-על-פי שבעצמה היתה כחולה מרוב פחד וכל הזמן כיסתה עליו בכל כוחה כאילו חשבה שזרועותיה יעצרו את הכדורים מלפגוע בו. ואז הטיל ההליקופטר פנימה פצצה בת 20 קילוגרם, להבה עצומה והסירה התפוצצה לרסיסים. אחר-כך ראו תצלום נהדר של זרוע של ילד עולה למעלה למעלה למעלה באויר - מצלמה בחרטום של הליקופטר בודאי עקבה אחריה והיו מחיאות-כפים עצומות מצד המושבים של המפלגה אבל אשה אחת למטה בחלק הפרולי של הקולנוע התחילה פתאום לעשות רעש ולצרוח שאסור להראות את זה לפני הילדים בשום אופן ורק כשהמשרה באה וסילקה אותה החוצה אני לא חושב שקרה לה משהו מפני שלא איכפת לאף אחד מה שהפרולים אומרים תגובה פרולית טיפוסית הם אף פעם -

כאן עמד וינסטון מלכתוב, במידת-מה משום שהתכווצה ידו. אין לדעת מה גרם לו שישתפך בשטף זה של הבלים. מעניין, שבשעת מעשה נתבהר במוחו זכרון אחר לגמרי, נתבהר עד כדי כך שכמעט חש עצמו מסוגל להעלותו על הכתב. דוקא בגלל אותו מאורע שני - כך נתחוויר לו - החליט פתאום דוקא היום ללכת הביתה ולהתחיל לכתוב יומן.

הבוקר במיניסטריון נתרשש הדבר. אם אמנם אפשר לומר על דבר מעורפל כל-כך כי נתרשש.

היה קרוב לאלף ומאה, ובמחלקת-המסמכים, מקום-עבודתו של וינסטון, עסקו בגרירת הכסאות מתוך התאים ועריכתם במרכז האולם, מול הטלסקרין הגדול, לקראת שתי דקות השנאה. וינסטון אמר להתישב באחת השורות האמצעיות, והנה נכנסו אל החדר שני אנשים שהכירם מראיה, אך מעולם לא החליף עמם דברים. האחת היתה נערה שנזדמנה לו הרבה במסדרונות. הוא לא ידע מה שמה, אבל ידע שהיא עובדת במחלקת-הסיפורת. מן הסתם – שכן לפעמים ראה אותה כשהיא מחזיקה מפתח-שרברים בידיה המשומנות - היתה מועסקת בעבודה מיכנית כלשהי באחת המכונות לכתובת רומנים. כבת עשרים ושבע היתה, וניכר היה בה שאינה מן הביישניות. שיערה היה עבה וכהה, פניה מנומשות, ותנועותיה מהירות ועזות. פתיל-ארגמן, סמל הליגה האנטי-מינית הצעירה, היה כרוך לה על מדיה במקום המתנים, בהידוק שדי בו להבליט את חיטובן הנאה של ירכיה. וינסטון לא סבל אותה מרגע שראה אותה. אף ידע מדוע: בגלל האוירה של מגרשי-הוקי ואמבטיות- צוננים וטיולים בחבורה ונקיות-מוחין כללית שהשכיחה לאפוף עצמה בה. הוא לא היה סובל את רוב הנשים, וביחוד את הצעירות והנאות. דוקא הנשים, ודוקא הצעירות, הן-הן חסידותיה הקנאיות ביותר של המפלגה, הן-הן הבולעות סיסמאות לתיאבון; הן-הן המרגלות החובבות הזריזות לרחרח ולחוש בהרהורי כפירה. ונערה זו עושה רושם שהיא מסוכנת עוד יותר ממרביתן. פעם, כשעברו שניהם במסדרון, צידדה אליו מבט חפוז שחדר אל תוך-תוכו וכדי רגע מילא את לבו אימה חשכה. אפילו חלפה במוחו מחשבה שהיא עלולה להיות סוכנת של משטרת המחשבות. דבר זה, ניתנה האמת להיאמר, אינו מתקבל על הדעת. אף-על-פי-כן נתקיימה בלבו אותה הרגשת אי-נוחות, שפחד ואיבה משמשים בה בערבוביה. כל-אימת שנזדמנה למקום שהיה שרוי בו.

השני היה איש בשם אובריאן, חבר החוג הפנימי של המפלגה, ובעל כהונה חשובה כל-כך ורמה כל-כך שוינסטון היה לו רק מושג מעורפל על טיבה. הס הושלך בקבוצת האנשים העומדים ליד הכסאות בראותם את הסרבול השחור של חבר החוג הפנימי מתקרב והולך. אובריאן היה איש גברתן, צוארו עבה ופניו גסות, מריקות בדיחות-דעת ואכזריות. למרות דמותו המאוימת מחונן היה בחן-הליכות מסוים. התנועה שבה היה מתקין את המשקפים על חטמו היתה לוקחת לב להפליא – תרבותית מאוד משום-מה, באופן שקשה להגדירו. בתנועה שכזאת - אילו עוד היה מישהו חושב באותם מושגים - ודאי היה אציל בן המאה השמונה-עשרה מושיט לחברו תופסת טבק-ההרחה. וינסטון ראה את אובריאן כתריסר פעמים במרוצת שנים כמספר הזה. הוא חש משיכה עמוקה אליו, ולא דוקא משום שעורר את סקרנותו הניגוד בין גינוניו המעודנים לבין גברתנותו של מתאגרף מקצועי. וינסטון נמשך אליו בעיקר משום שהאמין - ואולי אף לא האמין אלא קיוה בלבד – ששמר נותן הפוליטית של אובריאן אינה מושלמת. עתים היה הדבר נרמז בפניו במידה שקשה להתעלם ממנה. ושוב, אפשר שלא הרהורי כפירה הם שהיו חרותים בפניו, אלא סתם, בפשטות, תבונה. מכל-מקום, ממראה פניו ניכר שהוא אדם שכדאי לדבר אתו, אם תצליח איכשהו להערים על הטלסקרין ולשוחח אתו בלי עדים. וינסטון לא עשה מעולם כל מאמץ לאמת את סברתו; על-פי האמת לא היתה שום דרך לעשות זאת. ברגע זה הציץ אובריאן בשעונו, ראה שכמעט אלף ומאה, ומסתבר שהחליט להישאר במחלקת-המסמכים עד לאחר שתי דקות השנאה. הוא התישב בשורה שבה ישב וינסטון, במרחק כסאות אחדים ממנו. אשה גוצה, בהירת-שער, שעבדה בתא הסמוך לתאו של וינסטון, ישבה ביניהם. הנערה בעלת השער הכהה ישבה מאחוריהם.

קול נתעב, חורק, כשל מכונה אדירה המוסיפה לפעול לאחר שאזל הדלק, פרץ כעבור רגע מן הטלסקרין שבקצה החדר, קול מעצבן ומסמר-שער. השנאה התחילה.

כרגיל, הוקרנו על המסך פניו של עמנואל גולדשטיין, אויב העם. לחישות בקעו מקרב הקהל. האשה הגוצה בהירת-השער פלטה צווחת פחד וגועל. גולדשטיין היה הבוגד ובעל הסטיות שהיה פעם (מתי בדיוק לא זכר שום אדם) אחד ממנהיגי המפלגה, שוה בדרגה כמעט לאח הגדול בעצמו. ואחר-כך נתפס בפעולות קונטר-רבולוציוניות, נידון למיתה, וברח באורח-פלא ונעלם. יום-יום מקרינים בשתי דקות השנאה תכנית חדשה, אבל אין תכנית שבה אין גולדשטיין

הדמות הראשית. גולדשטיין הוא אבי אבות הבגידה, הראשון שפגם בטוהר המפלגה. כל הפשעים שנעשו להלן נגד המפלגה, כל הבגידות, כל מעשי החבלה, הכפירה, והסטיה, כולם מקורם במישרין בתורתו. אי-שם עוד הוא בחיים, ועדיין הוא חורש מזימות וקושר קשרים; אולי אי-שם מעבר לים, בחסותם של אדוניו הנכרים; ואולי אפילו - מזמן לזמן נפוצו שמועות כאלה - במקום-מחבוא כלשהו באוקיאניה עצמה.

וינסטון חש מחנק בסרעפת. כל-אימת שהוא רואה את פניו של גולדשטיין באה עליו ערבוביה נוקבת של רגשות. הרי זה קלסתר-פנים יהודי כחוש, מוקף הילה גדולה ופולומית של שער לבן, ובקצהו זקן- תיש קטן - פנים נבונות, ואף-על-פי-כן מעוררות בוז משום-מה על-פי עצם טיבן. משעמדת על ארשת כסילות אטומה הטבועה בחוטם הארוך והדק שזוג משקפים מזדקר סמוך לקצהו. פנים דומות לפניי כבש, והקול אף הוא יש בו משהו מפעיית הכבש. גולדשטיין השמיע אחת מאותן התקפות ארסיות שלו על עיקרי המפלגה - קטיגוריה מופרזת ומופרכת כל-כך שאין בה כדי לבלבל אפילו דעתו של ילד, ועם זה קרובה עד כדי כך לשורת ההגיון, שהשומע עשוי להתמלא הרגשת חרדה שמא אחרים, שדעתם מיושבת עליהם פחות מדעתו שלו, עלולים ללכת שולל אחריה. ממטיר היה גידופים על האח הגדול, מוקיע את הדיקטטורה של המפלגה, תובע לחתום מיד חוזה-שלום עם אֵיראסיה, דורש בזכות חופש הדיבור, חופש העתונות, חופש ההתכנסות, חופש המחשבה; מיבב היה שבוגדים קמו על המהפכה - וכל אלה בדיבור מהיר מרובה-הברות שהיה כעין פארודיה לנוסח-הדיבור המקובל על נואמי המפלגה, שהיו בו אפילו מלים בשיחדש, אדרבא, בעצם היו בו יותר מלים בשיחדש מן השיעור המקובל על חברי המפלגה בחיים ממש. וכל אותה שעה, כדי להרחיק מן הלב כל ספק לגבי הממשות שהמלל הריק של גולדשטיין מחפה עליה, צעד מאחורי ראשו על מסך הטלסקרין טור אינסופי של אנשי-צבא אֵיראסיאניים - טורים-טורים של אנשים גברתנים בעלי פנים אסיאניים אטומים, צפים ועולים אל פני המסך ונעלמים ומפנים מקום לאחרים דומים להם בדיוק. הלמותם העמומה, הקצובה, של מגפי החיילים שימשה רקע לקול הגעיה של גולדשטיין.

לא יצאו שלושים שניות משתי דקות השנאה, וקריאות זעם שאין עליו שליטה התחילו פורצות מפיותיהם של מחצית הנאספים באולם. פני הכבשה המדושנות שעל המסך, וכוחו המאיים של הצבא האיראסיאני שמאחוריהם היו צירוף שאיש מן הצופים לא עצר כוח לשאתו; חוץ מזה, מראה פניו של גולדשטיין ואפילו עצם המחשבה עליו די היה בהם לעורר פחד וכעס. בבחינת נושא לשנאה היה מקומו קבוע אפילו יותר מזה של אֵיראסיה או איסטאסיה; שכן בשעה שהיתה אוקיאניה שרויה במצב מלחמה עם אחת משתי המעצמות, שרר בדרך- כלל שלום בינה לבין המעצמה השניה. הדבר המוזר היה, שאף גולדשטיין היה שנא ובזוי על הכל, אף שיום-יום, אלף פעמים ביום, מעל בימות, על מסך הטלסקרין, בעתונים, בספרים, היו מפריכים את דעותיו, מערערים אותן, שמים אותן ללעג, מוקיעים את אפסותן - אף-על-פי-כן לא פחתה השפעתו, כמדומה. תמיד נמצאו פתאים מאמינים חדשים שנפלו ברשתו. לא עבר יום שמשטרת המחשבות לא גילתה את פרצופם האמיתי של מרגלים ומחבלים שפעלו על-פי הוראותיו. הוא עומד בראש צבא-צללים ענקי, רשת-קושרים מחתרית ששמה לה למטרה להפיל את המשטר. ברית-האחים, זה שמה על-פי השמועה. נוסף על כך היו עוברות מפה לאוזן שמועות-לחש על ספר איום ונורא, שבו קובצו כל רעיונות הכפירה שהגה גולדשטיין, העובר מיד ליד בגניבה פה ושם. הספר אין לו שם. בפי הבריות הוא מכונה - אם מזכירים אותו כל- עיקר - "הספר". אבל דברים כאלה לא הגיעו לאזניך אלא מפי השמועה, בלי הסבר. גם ברית-האחים וגם הספר הם מאותם נושאים שסתם חבר מפלגה אינו מעלה אותם על דל שפתיים אם לא נאלץ לכך.

בדקה השניה גברה השנאה עד כדי רוח תזזית. הנאספים התחילו מקפצים על מקומם וצווחים בגרון וטורחים להסות את הגעיה המרגיזה הבוקעת מן המסך. האשה הקטנה בהירת-השער הפכה ורוד עז, ופיה היה נפער ונסגר לסירוגין כלוע של דג שהוטל אל היבשה. אפילו פניו

הכבדות של אובְרִיאָן היו סמוקות. יושב היה זקוף מאוד בכסאו, חזהו האדיר מזדקק ומרטט כאילו יצא חוצץ נגד גל מסתער. הנערה שחורת-השער שישבה מאחורי וינסטון התחילה צועקת "חזיר! חזיר! חזיר!" ופתאום אחזה במלון שיחדש כבד והטיחה אותו במסך. הוא חבט לגולדשטיין על חטמו וניתר בחזרה; הקול נמשך בלי רחם. ברגע של צלילות נתחוויר לוינסטון כי הוא צועק עם הכל ורוקע בעקבו בכוח על עֵקָ כסאו. הדבר הקשה מנשוא בשתי דקות השנאה לא היה שנאלצת להעמיד פנים, אלא שבעל-כרחך עשית כמעשי חבריך. לא יצאו שלושים שניות ולא היה עוד כל צורך בשום העמדת-פנים. התלהבות נתעבת של פחד ונקמה, תשוקה להרוג, לענות, לנפץ פרצופים במקבת, עברה כזרם חשמל את כל הנאספים, והפכה אותך בעל-כרחך למטורף מעווה פניו ומצווח. ואף-על-פי-כן היה הזעם שבלבך רגש מופשט, סתמי, שניתן לכוונו מענין לענין כעין להבה של שפופרת-הלחמה. כך נמצא שרגע אחד לא היה רגש-השנאה שבלבו של וינסטון מכאן נגד גולדשטיין כל-עיקר, אלא, אדרבא, נגד האח הגדול, נגד המפלגה, ונגד משטרת המחשבות; וברגעים שכאלה היה לבו יוצא אל הכופר הבודד, הנלעג, שעל המסך, אפוטרופסן היחיד של האמת ושפיות-הדעת בעולם שכולו שקרים. אולם מיד שב והיה ככל האנשים סביבו וכל מה שנאמר על גולדשטיין נדמה בעיניו אמת לאמיתה. באותם רגעים היתה המשטמה שרחש בסתר לבו לאח הגדול הופכת להערצה גמורה. והאח הגדול נדמה בעיניו מתנשא משכמו ומעלה, גיבור בלתי-מנוצח ועשוי לבלי חת, ניצב כסלע נגד הקלגסים האסיאניים; וגולדשטיין, למרות בידודו ואזלת-ידו והספק האופף את עצם קיומו, נדמה בעיניו כמכשף רע, שהכוח הטמון בקולו דיו להרוס את התרבות האנושית.

וינסטון מצא שיכול הוא, מפעם לפעם, להטות את השנאה שבלבו לכאן או לכאן במעשה מכוון. במפתיע, על-ידי מאמץ מרוכז כזה שדרוש לך כדי להתיק ראשך מן הכר ולהפסיק חלום-בלהות, עלה ביד וינסטון להעתיק את שנאתו מקלסתר-הפנים שעל המסך אל הנערה שחורת-השער היושבת מאחוריו. הזיות ססגוניות, יפהפיות, הבזיקו במוחו. באֵלת-גומי יכה אותה עד שתצא נשמתה. למוט יקשור אותה, במערומיה, ויירה בה חצים עד שיהיה כל גופה ככברה, כגופו של סבסטיאן הקדוש; יבעל אותה וברגע השיא יחתוך את גרונה. יתר על-כן, עכשיו היטיב להבין מדוע הוא רוחש לה שנאה. הוא שנא אותה על שום שהיא צעירה ונאה וחסרת-מין, משום שעז חשקו לשכב אתה ולעולם לא יעשה זאת, משום שסביב מתניה המתוקים, הגמישים, שהיו כמפצירים בך להקיפם בזרועך, כרוך אותו פתיל-ארגמן מגונה, סמל-הצניעות המנקר-עיניים.

השנאה הגיעה לשיא. קולו של גולדשטיין נהיה לגעיית כבש ממש, וכדי רגע נשתנו הפנים והפכו פני כבש. פני הכבש נמוגו והפכו לדמות של חייל אֵיראסיאני שנדמה מתקדם, גדול ונורא, התת-מקלע שבידו יורק אש, כמזנק מן המסך החוצה, וכמה אנשים בשורה הראשונה נרתעו ממש לאחור בכסאותיהם. אבל בעצם אותו הרגע נמוגה דמות-האימים בליווי אנחת-רֶחֶחָ עמוקה של כל הקהל, ועל המסך הופיעו פניו של האח הגדול, שחור-שער, שחור-שפם, קלסתר-פנים מלא כוח ושלֶוָה מסתורית וגדול כל-כך, שמילא כמעט את המסך. איש לא שמע מה האח הגדול סח. רק כמה מלות-עידוד, מלים כעין אלה שאומר אדם בסערת הקרב, מלים שכשהן לעצמן אין להן משמעות מיוחדת, אבל עצם אמירתן דיה לנסוך בטחון. ושוב נמוגו פניו של האח הגדול ובמקומו הופיעו שלוש הסיסמאות של המפלגה באותיות גדולות ובולטות:

מלחמה היא שלום
חירות היא עבדות
בערות היא כוח

אבל פניו של האח הגדול נדמו מרחפות על המסך עוד כמה וכמה שניות, כאילו תמונתו שנטבעה ברשתית-עינים של הצופים עזה היא מכדי שתמוג מיד. האשה הקטנה בהירת-השער הטילה עצמה על מסעד הכסא שלפניה. בלחשיה רוטטת - משהו כעין "גואלי!" - הושיטה את זרועותיה לעבר המסך. אחר-כך כיסתה את פניה בידיה. נראה שהיתה מתפללת.

באותו רגע פתח כל הקהל בדקלום חדגוני, נמוך, אטי וקצוב: "ב-ב!.. ב-ב!.. ב-ב!.. שוב ושוב,

לאט-לאט, בהפסקה ארוכה בין ה"ב", הראשונה לשניה - קול כבד, לחשני, פראי מאוד משום-מה, שמאחוריו דימית לשמוע שעטת רגלים יחפות והלמות תופי-יער. אולי כדי שלוש שניות המשיכו בכך. פזמון חוזר זה היה נשמע הרבה ברגעים של רגש עז מהכיל. זה היה במקצת כמין המנון לחכמתו וגבורתו של האח הגדול, אבל יותר מזה היה מעשה של היפנוזה עצמית, שיתוק מכוון של התודעה באמצעות שאון קצוב. צינה תקפה את וינסטון בתוך קרביו. במרוצת שתי דקות השנאה נסחף בעל-כרחו במצב הטירוף הכללי, אבל דקלום תת-אנושי זה ניה ממלא אותו אימה תמיד. ברור שמדקלם היה עם כולם; מן הנמנע היה לעשות אחרת. ידעת בחוש שעליך להסתיר את מחשבותיך, לשלוט בפניך, לעשות מה שעושים הכל. אבל כדי שניות אחדות היתה ארשת עיניו עלולה אולי להסגירו. ודוקא באותו רגע קרה הדבר החשוב - אם אמנם קרה כל-עיקר.

לרגע קל נצטלבו מבטיהם שלו ושל אובריאן. אובריאן קם על רגליו. הוא הסיר את המשקפים ועמד בעצם החזרתם אל שורש חטמו באותה תנועה אפיינית שלו. אבל היה שבריר שניה שבו נצטלבו מבטיהם, וכל אותו זמן שהיו מבטיהם אחוזים ידע וינסטון - כן, ידוע ידע! - כי אובריאן חושב ממש מה שחושב הוא עצמו. דיבור שאין לטעות בו הוחלף ביניהם. כאילו נפתחו מוחותיהם והמחשבות היו זורמות מן האחד אל חברו על-ידי העינים. "אני אתך" נדמה אובריאן כאומר לו. "אני יודע בדיוק מה אתה חש. אני יודע הכל על הבוז שבלבך, על השנאה, על הבחילה. אך אל תדאג, אני עומד לצדך!" ואז כבה ברק ההבנה, ופניו של אובריאן שבו והיו אטומות כפני כל אדם.

זה היה הכל, וכבר מנקר ספק בלבו אם אמנם קרה הדבר. מקרים כאלה לעולם אין להם המשך. כל תועלתם שהם מקיימים בקרבו את האמונה, או התקווה, שחוץ ממנו מצויים עוד בני-אדם שהם אויבי המפלגה. אולי אמת בפי השמועה המספרת על קשרי-מחתרת עצומים - אולי ברית-האחים אמנם קיימת! מן הנמנע, למרות המאסרים וההודאות וההוצאות להורג הרבים מספור, לדעת בודאות אם אין ברית-האחים אלא בדיה גרידא. יש ימים שהוא מאמין בקיומה, ויש ימים שאינו מאמין. ראיות אין, רק הצעות חטופות שאפשר לפרשן לכאן או לכאן. קטעי שיחה שגונבו לאזנו, כתובות דהות על קירות של בתי-כסא - פעם, אפילו, בשעה שנפגשו שני אנשים זרים זה לזה, תנועת-ידיים קלה, שאולי היה אפשר לחשוב שהיא אות ביניהם. לא היו כאן אלא ניחושים; מן הסתם הכל פרי דמיונו. אחר-כך חזר לתא שלו ולא הביט עוד אל אובריאן. המחשבה שהמגע הרגעי שנקשר ביניהם אפשר שיהיה לו המשך לא עלתה בדעתו כלל. אפילו ידע כיצד להוסיף ולטוות את הקשר, היה הדבר כרוך בסכנה רבה מדי. כדי שניה, אולי שתי שניות, החליפו מבט דו-משמעי, ובכך נסתיימה הפרשה. אבל אפילו זה היה מאורע הנחרת בזכרון, בכלא הבדידות הכפויה עליך.

וינסטון מתרומם ומזדקף על מושבו. הוא מגהק. הג'ין התחיל חוּמַר בקיבתו.

עיניו חוזרות ומתמקדות בעמוד שלפניו. רֶאָה גם רֶאָה: בשעה שישב חסר-אונים ושקוע בהזיה, כתב בלי משים, כמאליו. וכתב-היד אינו עוד מכווץ ומקוטע כמקודם. העיר שבידו החליק מעדנות על הנייר החלק, וטבע בו אותיות-דפוס גדולות ונאות:

הלאה האח הגדול
הלאה האח הגדול
הלאה האח הגדול
הלאה האח הגדול
הלאה האח הגדול

שוב ושוב, מלוא חצי העמוד.

אין תימה שהוא חש מדקרת פחד. אמנם אין כל יסוד לפחד, שכן כתיבת המלים האלה דוקא אינה בחזקת פשע יותר מעצם כתיבת היומן; אבל רגע אחד תוקפו חשק עז לקרוע את העמודים שקילקל ולמשוך ידו מכל הענין.

אולם אין הוא עושה זאת. יודע הוא גם יודע שאין מועיל בכך. אין הבדל אם יכתוב "הלאה האח הגדול" או לא יכתוב. אין הבדל אם ימשיך בכתיבת היומן או לא ימשיך. אם כך ואם כך עתידה משטרת המחשבות לתפוס אותו. שכן הוא אשם - והיה אשם גם אילמלא כתב מלה אחת - בפשע-הפשעים, בזה הכולל בתוכו ממילא את כל שאר הפשעים. "חשוב- פשע", קוראים לו. "חשובפשע" אינו מן הדברים שאפשר להעלימם לנצח. יכול אתה להצליח להתחמק זמן-מה, אפילו שנים, אבל במוקדם או במאוחר סופך להיתפס.

תמיד בלילה - תמיד נעשים המאסרים בלילה. הטלטלה הפתאומית מתוך השינה, היד הקשה המטלטלת את כתפך, האור המסנוור את עיניך, מעגל הפנים הקשוחות מסביב למיטה. ברובם הגדול של המקרים אין משפט, אין דיווח על המאסר. אנשים נעלמים ואינם, תמיד בלילה. שמך נמחק ממרשמי התושבים, כל מסמך על מה שעשית מעורך נמחה ואיננו, הוייתך מלשעבר מוכחשת, נשכחת. נמחית, הושמדת: אייד, זה המונח הרגיל לכך.

רגע אחד תוקפתו מעין היסטריה. הוא כותב באותיות חפוזות, שרועות:

יוציאו אותי להורג לא איכפת לי יוציאו אותי להורג בירה בעורף לא איכפת לי הלאה האח הגדול תמיד יורים בעורף לא איכפת לי הלאה האח הגדול -

הוא נשען לאחור בכסתו, מבויש קמעה, ומניח את העט מידו. כעבור רגע הוא נרעד כולו. מישהו מקיש על הדלת.

כבר! הוא יושב דומם כעכבר, בתקוּת-שוא שאותו מישהו שמאחורי הדלת יסתלק לו אחרי נסיון אחד. אך לא, הנקישה נשנית. חלילה לו להשתהות. לבו הולם כתוף, אבל פניו, מכוחו של הרגל מושרש, חתומות לגמרי. הוא קם ופוסע בכבודות אל הדלת.

ב

כשהגיע ידו אל כף-המנעול ראה וינסטון כי הניח את יומנו פתוח על השולחן. "הלאה האח הגדול" כתוב למלוא רחבו של העמוד, באותיות גדולות כל-כך שניתן לקראן מקצהו השני של החדר. כיצד זה עשה שטות כזאת? הרי זה משום שלמרות הבהלה, כך נתחוויר לו, לא רצה להכתים את הנייר הצהבהב על-ידי סגירת המחברת בעוד הדיו לחה.

הוא נשם נשימה עמוקה ופתח את הדלת. ומיד הציף את כל אבריו גל חמים של הקלה. אשה דהה, מעוכה למראה, שערה דליל ופניה קמוטות, עמדה על הסף.

"הו, חבר", פתחה ואמרה בקול משמים ויבבני. "היה נדמה לי ששמעתי אותך נכנס. אולי אתה יכול לבוא אלינו ולראות מה קרה לכיור המטבח? הוא נסתם פתאום ו -"

הרי זו מרת פארסוֹנס, אשת השכן באותה קומה ("מרת" היא מן המלים שאין המפלגה רואה אותן בעין יפה - מן הדין לקרוא לכל אדם "חבר", - אבל יש נשים מסוימות שפשוט אי-אפשר לקרוא להן אלא "מרת"). אשה כבת שלושים, אבל קשישה הרבה יותר על-פי מראיתה. נדמה שאבק מקנן בקמטי פניה, וינסטון הלך אחריה במסדרון. תיקוני-חובבים אלה הם טרדה יומיומית כמעט. היכלי-הנצחון הם דירות ישנות, שנבנו בשנת 1930 או קרוב לכך, ומטות לנפול. הטיח מתקלף מעל התקרות והכתלים, הצנורות מתפוצצים בכל קרה, הגג דולף כל-אימת שיורד

שלג, מערכת-החימום פועלת בדרך-כלל במחצית הקיטור אם אין משתקים אותה לחלוטין מטעמי חסכון. תיקונים, פרט לאלה שיכול אתה לעשות בעצמך, טעונים אישור בידי אילו ועדות, והועדות עשויות לעכב למשך שנתים אפילו התקנת שמשת חלון.

"ברור, רק מפני שטום איננו בבית." אמרה מרת פארסונס.

דירתה של משפחת פארסונס גדולה היתה מזו של וינסטון, ועליבותה מסוג אחר. הכל נראה מהוה, רמוס, כאילו זה עתה היתה כאן חיה גדולה ואלימה. מכשירי-ספורט - מחבטי-הוקי, כפפות-אגרוף, כדורגל שנתפוצץ, זוג מכנסי-התעמלות מיוזעים הפוכים לצד שמאל - היו מוטלים פה ושם על הרצפה, ועל השולחן היו מגובבים כלי-אוכל מלוכלכים וספרי-לימוד שפינותיהם ממורטטות. על הקירות התנוססו נסי-ארגמן של ליגת הנוער ושל "המרגלים" וכרזה של האח הגדול מלוא קומתו. עמד שם הריח הרגיל של כרוב מבושל, המשותף לבנין כולו, אבל גברה עליו צחנה עזה יותר של זיעה, ומשום-מה ברור היה מרחרוח ראשון שהיא זיעתו של אדם שאינו נמצא כאן כרגע. בחדר אחר השתדל מישהו ללוות בעזרת מסרק עטוף בפיסת נייר-טואלט את המנגינה הצבאית שעוד היתה בוקעת מן הטלסקרין.

"אלה הילדים," אמרה מרת פארסונס והעיפה מבט חיישני במקצת לעבר הדלת. "הם לא יצאו היום. וכמובן -"

תמיד היתה מפסיקה את המשפט באמצע. כיור המטבח היה מלא עד גדותיו כמעט מים ירקרקים מדיפים ריח חריף של כרוב. וינסטון כרע ובדק את חיבור-הזוית של הצנור. הוא לא אהב להשתמש בידי, ולא אהב להתכופף, שכן הדבר היה עלול להביא עליו התקף של שיעול. מרת פארסונס הסתכלה מן הצד באזלת-יד.

"ברור, אילו טום בבית היה מתקן תיכף ומיד," אמרה. "הוא אוהב דברים כאלה. יש לו ידים נהדרות, לטום."

פארסונס גם הוא כוינסטון עבד במיניסטריון-האמת. איש שמנמן היה, אך פעיל, ואולתן גובלת בשיתוק-מוחין, וכל-כולו צרור של דבקות מוטומטמות - אחד מאותם עבדים נרצעים שאינם יודעים לשאול, שהם-הם - אפילו יותר ממשטרת המחשבות - משענתה הנאמנה של המפלגה. זה עתה, משמלאו לו שלושים וחמש שנה, הוצא בעל-כרחו מליגת-הנוער, וקודם שעלה לשורות ליגת-הנוער עלה בידו להוסיף ולהישאר בשורות "המרגלים" שנה למעלה מן הגיל הקבוע בתקנות. במיניסטריון היה מועסק במשרה נמוכה כלשהי שלא הצריכה כל תבונה, אך לעומת זאת היה מראשי העסקנים בועדת-הספורט ובכל שאר ועדות העוסקות בארגון של טיולים בחבורה, הפגנות ספונטניות, מסעות-חסכון וכל מיני פעולות התנדבות. נוהג היה להגיד בגאווה שקטה, כשהוא מפסיק את דבריו בתימרות עשן שהיה פולט ממקטרתו, שזה לו ארבע שנים תמימות שהוא מופיע במרכז הקהילתי ולא פסח אף על ערב אחד. ריח זיעה מהמם, כעין עדות בלתי-מודעת לחיי-העמל שלו, היה נגרר אחריו בכל אשר הלך, ונשאר אחריו גם אחרי צאתו.

"יש לך מפתח-ברגים?" אמר וינסטון, כשהוא ממשמש את האום של חיבור-הזוית.

"מפתח-ברגים," אמרה מרת פארסונס, ודעתה נתבלבלה עליה עוד יותר. "באמת שאינני יודעת, באמת לא. אולי הילדים -"

שעטת מגפים נשמעה, ועוד תקיעה במסרק, והילדים פרצו לחדר-המגורים. מרת פארסונס הביאה את המפתח. וינסטון הניח למים לצאת וסילק בהרגשת גועל פקעת של שער-אדם שסתמה את הצנור. כמיטב יכלתו ניקה את אצבעותיו במים הקרים מן הברז וחזר אל החדר השני.

"ידיים למעלה!" צֶחַח קול פרא.

ילד יפה-תואר וקישח למראה כבן תשע הרים ראשו מעבר לשולחן ואיים עליו באקדח-צעצוע. ואילו אחותו הקטנה, צעירה ממנו בכשנתיים, עשתה כמוהו בסיוע גזיר-עץ. שניהם היו לבושים במדי "המרגלים" - מכנסים כחולים, כותונת אפורה ומטפחת אדומה לצוארם. וינסטון הרים את ידיו מעל לראשו, אך היתה לו הרגשה לא נוחה – כל-כך הרבה רשעות היתה בקולו ובתנועתו של הילד - שלא רק משחק יש כאן.

"אתה בוגד!" צֶחַח הילד. "אתה פושע מחשבתי! אתה מרגל איראסיאני! אני אירה בך! אני אעשה לך אִיזוד! אני אשלח אותך למכרות-המלח!"

הילדה הצטרפה אל אחיה וחיקתה כל תנועה ותנועה שלו, ולפתע היו שניהם מקפצים סביבו וצועקים "בוגד!" "פושע מחשבתי!" משום-מה היה בכך כדי להפחיד, בדומה לשעשועים של גורי-נמר שעוד מעט << סוף חלק חמישי, סוף עמוד 21

סגור

הדפס